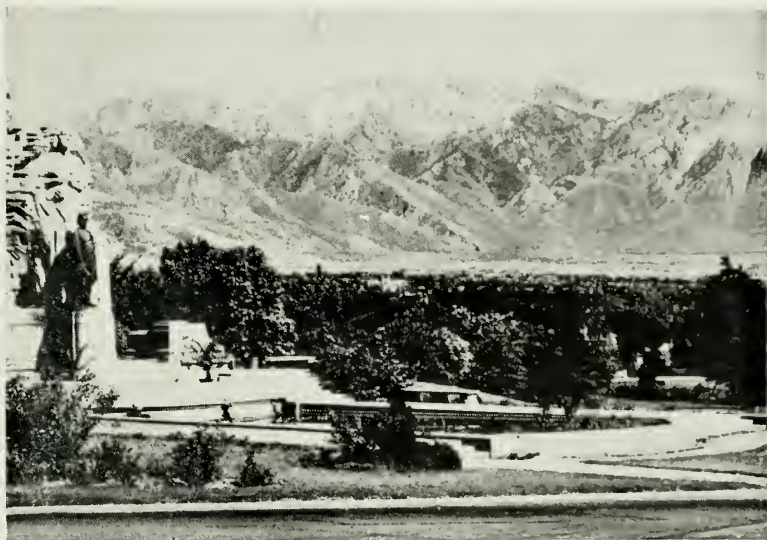

De Ster

Juli 1957

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

BIJ DE OMSLAG.

Monument opgericht ter ere van het Mormoonse Bataillon, op last van de Amerikaanse regering. Samengesteld tijdens de grote trek naar de Zoutmeervallei in 1846, om mede te helpen in de oorlog tegen Mexico. Het monument staat op het Capitol-terrein te Salt Lake City. Op de achtergrond het Wasatch gebergte.

57e JAARGANG

Nr 7

Redacteur:

RULON J. SPERRY,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:

Blz.

Wat twist gij met deze?	195
Vrede door Jezus Christus	198
Gods Voorzienigheid	201
Van duisternis tot licht	203
Heer leer ons bidden	205
Gij badt op enen berg alleen	206
Onze Zonnehoek	207
Harmonie in het gezin	211
Jezus begint zijn zending	212
Het Britse kabinet spreekt over Kanker	219
Gebeurtenissen in de Zending	221
Heil'ge Tempels sieren Zion	224

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Wat twist gij met deze?

In het Evangelie van Marcus en in dat van Lucas lezen wij van een gebeurtenis, die voor de discipelen van Jezus ongetwijfeld een harde les inhield, doch welke zij blijkens hetgeen volgde, niet al te zeer ter harte schenen te hebben genomen. (Zie Marcus 9 en Lucas 9).

Jezus, met drie van zijn discipelen van de Berg der Verheerlijking terugkerend, vond zijn discipelen in een twistgesprek gewikkeld met enige schriftgeleerden. Vanzelfsprekend liet Hij dat niet onopgemerkt voorbij gaan en Hij vraagde de schriftgeleerden „Wat twist gij met deze?”

De Meester doorgrondde onmiddellijk de bedoeling van zijn vijanden, die het juiste oogenblik hadden uitgekozen om het geloof van zijn discipelen, die pas hun poging tot genezen hadden zien mislukken, te ondermijnen.

Een man, die een kind had met „een stomme geest” (volgens de beschrijving die nu volgt zouden de geleerden van deze tijd zeggen: een epilepticus) maakte zich onmiddellijk uit de menigte los en — bezorgd als hij was over de toestand van zijn kind — gunde hij de schriftgeleerden niet de tijd om Jezus te antwoorden, maar wendde zich tot Hem met de woorden:

„Meester, ik heb mijnen zoon tot U gebracht, die een stommen geest heeft; en waar hij hem ook aangrijpt, zo scheurt hij hem, en hij schuimt en knerst met zijn tanden en verdort; en ik heb Uwen discipelen gezegd, dat zij hem zouden uitwerpen, en zij hebben niet gekund”. (Zie ook Lucas 9 : 38 e.v.)

Het antwoord dat Jezus de man gaf, zal de discipelen niet aangenaam in de oren hebben geklonken. „O ongelovig geslacht, hoe lang zal Ik nog bij ulieden zijn, hoe lang zal ik U nog verdragen?” Het was een harde noot die zij te kraken kregen. Een wanhopige vader komt naar hen toe en smeekt: „Verlos mijn kind van de boze geest, waarvan het is bezeten!” Zij konden het niet en wisten niet waarom zij het niet konden, zelfs het antwoord, dat Jezus de man gaf, bracht hun niet de oorzaak van hun onmacht bij, noch deed zulks het verloop van de gehele gebeurtenis, waarbij zij de angstige vader hoorden zeggen: „kom mijner ongelovigheid te hulp!” noch het wederwoord van Jezus: Alle dingen zijn mogelijk dengene die gelooft”.

De oorzaak van hun mislukking zochten zij nog steeds buiten henzelf, vandaar hun vraag, toen zij thuis waren gekomen: Waarom hebben wij hem niet kunnen uitwerpen?” Jezus' antwoord op deze vraag is kenmerkend:

„Dit geslacht kan nergens door uitgaan dan door bidden en vasten. Blijkbaar waren zijn discipelen daar in tekort geschoten.

Jezus moet van zijn discipelen heel wat te verdragen hebben gehad. Sprak er niet wanhopige droefheid uit deze woorden: „Hoe lang zal Ik u nog verdragen?”

Dat zij de Meester door hun eigengereidheid vaak diep gegriefd moeten hebben, blijkt wel hier uit, dat zij kort na deze, tot inkeer manende gebeurtenis onder elkander gingen twisten wie van hen de meeste wel zou zijn.

Lees over de houding van de discipelen ook: Lucas 10 : 13, 14, waar Jezus het hun zeer kwalijk nam, dat zij degenen bestrafden, die de kinderen tot Hem brachten.

En Lucas 22 : 24, waar zij alweer twistten over de vraag „wie van hen scheen de meeste te zijn“. Nota bene tijdens de plechtige instelling van het Heilig Avandmaal, waarbij zij tevens de schokkende mededeling ontvingen, dat een van hen de Meester zou verraden.

De indruk, die wij uit de Evangelieën van Jezus' discipelen krijgen, is die van een groep mannen, behept met de zwakheden en tekortkomingen, zoals wij allen die in meerdere of mindere mate bezitten.

Maar nu rijst de vraag: „Wat is het dan, dat deze mensen ver boven hun tijdgenoten verheft, welke is de macht, die hen in staat heeft gesteld hun stempel op de beschaving van hun tijd en op die van de komende eeuwen te drukken?“ Op deze vraag past velerlei antwoord, zoals: de leiding van de Heilige Geest, hun getuigenis, de levenskracht van het Evangelie, enz.

Het woord, dat mij thans voor de geest staat en dat de eertijds zelfzuchtige, ruwe gezellen tot moedige, zichzelf verloochenende dienstknechten van de Meester maakte is: **Volharding**. Hun eigenaardigheden konden hen niet verhinderen Jezus tot het einde van hun leven getrouw te blijven. Zij waren mensen onder de mensen, d.w.z. zij waren onderhevig aan vergissingen, zij maakten fouten en hadden op hun beurt te lijden van de fouten van anderen, precies zo als allen, die een ambt in Gods Kerk bekleden. Maar nergens lezen wij, dat zij het werk hun door Jezus of namens Hem opgedragen, neerwierpen, omdat zij zich in hun positie aangetast waanden. Zij volhardden tot het einde, wat ook gebeurde. En dat was in die dagen heel wat. Groot geloof en grote zedelijke moed werden toen vereist om staande te blijven.

Ondanks hun zwakheden, tijdens hun discipelschap ten toon gespreid, zijn zij voor ons lichtende voorbeelden. Of liever: zij zijn dat, dank zij hun zwakheden, want zij waren mensen van gelijke beweging als wij, als u en ik; in hun opvattingen en verlangens vaak verdrietig klein. Maar toch: Wat hebben zij niet tot stand gebracht! En wat zij konden, kunnen wij ook. Wij moeten ons, in het besef van onze tekortkomingen nimmer laten verleiden te zeggen: „Dat is te veel voor mij, ik ben te zwak, ik kan het niet verwerken, enz. enz. Want wat is het eigenlijk, dat wij, leden van Christus' Kerk in 1957 te verwerken krijgen in vergelijking met wat die uit de jaren 68 of 1840 A.D. te verduren hadden? Immers niets.

Hoogstens kan deze of gene te berde brengen: „Die broeder of die zuster heeft mij dit en dat aangedaan en daarom acht ik hem of haar in zijn of haar functie niet op de juiste plaats“. Of een ander zegt: Ik voel mij in mijn functie aangetast en dus leg ik die neer“.

Wat dat laatste betreft: Men zou zo'n handelwijze komiek kunnen noemen, als ze niet zo droevig was. Want wat doet men eigenlijk? Een broeder of zuster begaat een werkelijke of vermeende fout tegen een medebroeder of zuster. In plaats van nu de procedure te volgen in Leer & Verbonden 42 : 88 en 89 aangegeven en die er logischerwijze op is gericht degeen, die de fout heeft begaan, recht te doen wederen, legt het kerklid, dat echt of vermeend onheus is behandeld, zichzelf een straf op, namelijk die van zelfblokkering op de weg naar volmaking. Is dat dwaas, of niet?

„Weest gijlieden dan volmaakt, gelijk uw Vader in den Hemel volmaakt is, is geen holle phrase, doch springlevende mogelijkheid! Die wij allen na moeten streven, doch nooit tot werkelijkheid kunnen maken, als wij bij de minste tegenslag en teleurstelling het werk van de Meester in de steek laten. Alzo doende geven wij feitelijk dit de Meester te kennen:

„Ik was werkzaam als een burger in Uw Koninkrijk, het was Uw werk, mij van Uwentwege opgedragen en door mij als van U afkomstig, aanvaard. Nu komt die broeder en begaat een fout jegens mij, althans het komt mij, voor zover ik het kan zien, als een fout voor. Ik heb zelf ook fouten, dat weet U wel, Heer, ik bid immers dagelijks om vergeving daarvoor, maar in mijn broeder tolereer ik ze niet, en omdat

ik ze in anderen niet kan verdragen, leg ik het werk, mij door U opgedragen, naast mij neer. U heeft aan dit alles natuurlijk geen schuld, Heer, maar voor zover het die taak betreft, keer ik U de rug toe. Nogmaals: is dat dwaas of niet? Erger nog: het is hoogst gevaarlijk! Want wat zal de volgende valstrik zijn, die God's tegenstander zal zetten? En vanwaar moet de kracht komen die te ontwijken, wanneer wij zo lichtvaardig met onze kansen tot vooruitgang omspringen?

De discipelen van ouds, die het Evangelie door Jezus zelf hoorden verkondigen, waren allesbehalve volmaakt, zoals wij hebben gezien.

Maar één ding hadden zij goed in de oren geknoopt:

„Die volharden zal tot het einde zal zalig worden”.

In dat woordje „volharden” ligt een leven van verdriet en teleurstellingen besloten. Indien wij daar niet mee te kampen zouden hebben, zou het woord niet de minste betekenis hebben. Volharden betekent stand houden, met fouten, zwakheden, wanbegrip en al, niet wijken, volhouden en niet versagen.

Natuurlijk hebben wij allen ogenblikken van moedeloosheid, van vrees, van verminderd zelfvertrouwen, van kleingeloof. Maar laat ons dat niet ontmoedigen en voor goed terneer slaan, want de grootsten onder de groten hadden die ogenblikken. Maarten Luther heeft eens gezegd: „Soms geloof ik en soms twijfel ik”. Elia was een profeet met weergalozes moed. Eenmaal, met zijn groot geloof in God, stond hij gans alleen tegenover een schare Baäl priesters. Maar kort daarop liep hij weg, vol vrees en verlangend te sterven.

Jeremia riep in bittere teleurstelling uit: „Waarom is mijne pijn steeds durende en mijn plage smartelijk? Zij weigert geheeld te worden; zoudt Gij mij ganschelijk zijn als een leugenachtige, als wateren, die niet bestendig zijn? (Jer. 15: 18).

Job klaagde eens: „Zie, ga ik voorwaarts, zoo is Hij daar niet, of achterwaarts zoo verneem ik Hem niet. (Job 23: 8).

Zelfs Jezus had ogenblikken, dat de zonden van Zijn mensen Hem ontmoedigden „Nu is Mijne ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos mij uit deze ure? (Joh. 12: 27). Toen de nacht der verschrikking over Hem kwam: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” (Markus 15: 34).

Naar welke ogenblikken dan zullen wij ons leven richten, naar die van ontmoediging of zullen wij voortbouwen op die momenten in ons leven, dat wij door de idealen van Christus' Evangelie worden omhoog geheven? Laten wij tot het laatste besluiten en ons aan alles, wat ons neer trekt, met Gods hulp ontworstelen. Is er twist? Laat ons die bijleggen op de wijze als de Meester ons heeft gezegd, het goede in elkander zoekende en elkander vergevende, want aldus verlangt Hij het van ons, opdat Hij niet kome en Zijn droevig verwijt ons in de oren klinke: „wat twist gij met deze?”.

A. D. Jongkees

*Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren,
en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt henengaan en vrucht
dragen, en dat uwe vrucht blijve, opdat, zoo wat gij van den
Vader begeren zult in mijnen Naam, Hij u dat geve.*

Joh. 15: 16

Vrede door Jezus Christus

door President
David O. McKay

Hoe dwaas zijn de mensen om ruzie te maken, te vechten en verdriet, vernieling en dood te veroorzaken, wanneer de gaven van de goddelijke en liefhebbende Vader alom voor het grijpen liggen, zelfs ons eigendom zouden zijn indien wij ze als zodanig zouden erkennen. De uitnodiging van Christus is nog steeds voor alle volken bedoeld: 'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

Neemt mijn juk op en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uwe zielen.

Want mijn juk is zacht en mijn last is licht.' (Matth. 11 : 28-30)

Ik ben er zeker van dat de vrede en het geluk der mensheid in de aanvaarding van Jezus Christus als de Verlosser en Heiland liggen opgesloten. Evenals Petrus 2000 jaar geleden verklaarde, getuig ik heden tot de wereld, dat er 'ook onder den hemel geen andere naam onder de mensen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden' (Hand. 4 : 12).

De beginselen van het Evangelie zijn de zekerste en veiligste gids. Christus betekent het licht voor de mensheid; in dat licht kan een mens zijn pad duidelijk zien. Wanneer hij het echter afwijst dan zal hij in duisternis moeten voortsrompelen. Geen sterveling, geen groep van mensen of staat kan tot werkelijk succes geraken zonder Hem te volgen, die zei:

'Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben' (Joh. 8 : 12).

Het is verdrietig om te zien hoe velen dat licht buitensluiten, hoe Christus en zijn Evangelie door de wet van de wildernis en de kracht van het zwaard worden verdrongen. De grootste tragedie in de wereld van vandaag is het feit, dat men niet in Gods goedheid geloven wil en dat er gebrek aan geloof in het Evangelie heerst. Want voor allen, die in de levende God en Zijn Waarheid geloven kan het leven zo heerlijk en mooi zijn. Te kunnen leven is al een glorie. Vreugde, zelfs extase kan het bewustzijn daarvan ons brengen en grote voldoening is er te vinden in het besef van het eigen 'zijn', in het weten dat dit 'zijn' een onderdeel is van Gods plan van schepping.

Ik weet dat bij velen van ons de werkelijke levensblijheid wordt vertroebeld door beproeving, fouten, zorgen en verslagenheid, inhaerent aan de strijd om het bestaan en het dingen naar succes. Vaak zijn betraande ogen blind voor de schoonheid om ons heen en schijnt het leven een barre, verschroeiide woestijn te zijn, terwijl in werkelijkheid geluk en steun binnen ons bereik liggen, als wij er de hand maar naar zouden willen uitsteken.

De Heer heeft ons het leven geschonken; het eeuwige leven is Zijn belangrijkste gift.

De zegeningen der kameraadschap.

De kameraadschap tussen man en vrouw, wier idealen en aspiraties nobel en hoog gespannen zijn, is een van de grootste zegeningen in dit leven. Na het gevoel van verwantschap met God komt de hulpvaardigheid, de bemoediging en de inspiratie, die men een vriend dankt. Vriendschap is heilig bezit. Hij die leeft, lacht, van zijn vrienden houdt en hun genegenheid heeft, koestert zich in 's levens zonlicht. Eén van de belangrijkste redenen, die de Heer voor de oprichting van Zijn Kerk had, was: alle mensen, van hoog tot laag, rijk en arm, sterk en zwak, de gelegenheid te geven met de medemens in een atmosfeer van verhevenheid en op godsdienstigheid gebaseerde kameraadschap samen te werken. Dit kan in de priestervergadering, de hulpvereniging en de avondsmaalsdienst het geval zijn. Hij die deze gelegenheden verwaarloost, die dus nalaat er voordeel (in de letterlijkste zin van het woord) uit te trekken, laat zijn eigen ziel verkommen. Het is Johannes, de Geliefde, die in vervoering schrijft:

Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben.' (1 Joh. 3 : 14)

Vrede.

De voorwaarden, die vrede en welstand kunnen brengen, zijn even gemakkelijk te vinden en op te noemen als die, welke kwaad en gebrek kunnen veroorzaken. Wanneer wij die voorwaarden naar juiste waarde weten te schatten, dan zal het ons niet moeilijk vallen ze in praktijk te brengen. Jezus doelde daarop toen Hij zei:

'Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt' (Joh. 16 : 33).

Samenvattend bestaan zij uit:

- 1) aanvaarding van Christus als de Weg, de Waarheid en het Leven;
- 2) liefde tot God, die uit daden blijkt, en
- 3) liefde tot elkander.

Met andere woorden, zoals de Verlosser elders verklaart:

'Gij zult liefhebben den Heere, Uwen God, met geheel uw hart en met geheel uwen ziel en met uw verstand ..... en uwen naaste als uzelfen.' (Matth. 22 : 37, 39)

Het waarachtige leven.

Slechts geestelijk leven is waarachtig leven. Dit immers onderscheidt de mens van het dier. Het verheft hem boven het lichamelijke, hoewel hij nog afhankelijk is van alle stoffelijke zaken, die het leven hem biedt en die voor zijn geluk noodzakelijk zijn, of tot zijn vooruitgang kunnen bijdragen. Hoewel hij op de wereld is gekomen, is hij niet

van de wereld.

Jezus zei, dat het de mens niet gelukt echt te leven en iets tot stand te brengen, indien hij een geestelijk leven mist. Geestelijk vermogen is de basis van alles; niets van enige betekenis kan zonder dat gerealiseerd worden. In geestelijke behoefte kan dus niet anders dan met geestelijke middelen worden voorzien. Elke regering, organisatie, wet of methode is waardeloos zolang de vertegenwoordigers en uitvoerders daarvan niet met waarheid, rechtvaardigheid en barmhartigheid bezielde zijn. Stoffelijke zaken kunnen de geest nooit voor bezwijken behoeden. De zwaartekracht, electriciteit en stoomkracht vertegenwoordigen grote machten; zij kunnen echter aan de menselijke beweegredenen niets veranderen. De rijkdom van Rockefeller kan geen gebroken hart helen en de gebundelde wijsheid van alle universiteiten zal geen kwaadwillige tot andere gedachten kunnen brengen. De wedergeboorte van een mens is niet anders dan door godsdienst mogelijk.

Het Evangelie — blijde tijding van grote vreugde — is de waarachtige leidraad voor de mensheid. Het gelukkigst is de man of vrouw, die zich houdt aan die leer, die de tegenstelling is van haat, vervolging, tirannie en onrecht — de oorzaken van al het leed, vernieling en doodsgeschrei in de wereld.

'..... De vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid .....

Hoop.

Tenslotte berooft het geloof in het Evangelie de dood van zijn verschrikking en verzekert het voor elkeen het eeuwige leven. Het is waar, dat wij vanaf onze geboorte op weg zijn naar de dood. Toch is daar de belofte van het Evangelie, dat 'hij die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven' (Joh. 11 : 25).

Het Evangelie betekent voor de treurende zielen, die hunkeren naar iets hogers en beters dan wat zij tot dusver in deze oude wereld vonden, wat de zon in de blauwe lucht voor de in winterse kou huiverende aarde is.

Indien U vertrouwen in God hebt, 'dan dient U in de uiteindelijke en onontkoombare zege der Waarheid te geloven.' In alle oprechtheid getuig ik tot de wereld, dat het Evangelie van Jezus Christus, zoals het werd hersteld door de profeet Joseph Smith, waar is en alle waarheid omvat. Houdt U aan het Evangelie, als Uw gids, Uw geleider, bondgenoot en inspiratie, en alle beproeving, verdriet en smart zal verschimmen, als een visioen, in een droom gezien. Moge God ons de moed geven tot het kiezen van het juiste, het vermogen om de goede dingen van het leven te waarderen en de kracht om Hem én de medemens trouw te dienen!

GODS VOORZIENIGHEID

Een tijdige waarschuwing van de Geest redde ongetwijfeld het leven van Ouderling Thorup bij deze gelegenheid. Vele ouderlingen hebben soortgelijke ervaringen opgedaan, waarbij hun leven werd gered door de waarschuwing van die zachte stem.

In de maand november 1867, terwijl ik als zendeling in Denemarken van plaats tot plaats ging, kwam ik in een dorpje Dysted genaamd. Het behoorde tot het Kopenhagense district. Ik had bijna elk huis bezocht en omdat het reeds laat in de namiddag was, besloot ik om te zien naar een verblijfplaats voor de nacht.

Het regende al twee weken lang, wat het reizen zeer onplezierig maakte. Ik verzocht op verscheidene plaatsen om logeergelegenheid, doch tevergeefs, totdat mij tenslotte gezegd werd naar het huis van een boer te gaan, dat op enige afstand van de weg lag. Ziende dat mij geen andere keus was gelaten, begaf ik mij op weg naar de aangeduide plaats. Toen ik na aankomst mijn wens aan de vrouw des huizes kenbaar had gemaakt, zeide zij, dat zij mij niet kon logeren, waarop ik haar goedendag zei en rechts omkeert maakte. Nauwelijks had ik mij omgedraaid, of zij riep mij terug. Zij vertelde mij, dat ik kon overnachten, daar zij had gezien, dat haar man thuis was. Ik ging het huis binnen en in de zitkamer werd mij een stoel gegeven. De vrouw verliet mij, sloot de deur achter zich en ik was alleen in een donkere kamer.

Een uur ging voorbij en ik was nog alleen. Plotseling werd de

deur geopend en de vrouw kwam binnen. Zij ging naar mij toe en vroeg of ik iets wilde drinken. Dit wilde ik en de vrouw bracht mij een glas melk en verliet toen de kamer. Toen ik het glas in mijn hand nam, kon ik het niet oplichten om het uit te drinken. Toch kon ik mijn hand bewegen en het glas op de tafel zetten. Drie keer probeerde ik het glas aan mijn mond te zetten en te drinken, maar het gelukte mij niet. Ik begon mij onbehaaglijk te voelen. Ik vermoedde dat de melk was vergiftigd en wierp de inhoud van het glas uit het raam. Niet zodra had ik dat gedaan of de deur werd weer geopend en weer trad de vrouw binnen. Zij vroeg mij of ik nog meer melk wenste. Ik zeide: „Nee, dank u, ik heb voldoende. Toen liet zij mij in de duisternis opnieuw alleen. Het werd dicht bij negen uur en elke minuut scheen mij een uur toe. Ik overlegde hoe ik hier vandaan kon komen, want ik voelde dat er iets kwaads zou gebeuren als ik niet van deze plaats kon ontsnappen.

Toen kwam de man binnen met een brandende lamp in de hand. Hij sprak geen woord maar ging op een stoel tegenover mij zitten. Het avondeten was opgediend maar mij werd niet gevraagd of ik iets wilde eten.

Toen de man klaar was met zijn maal, keerde hij zich tot mij. Zijn eerste vraag was: „Wel hoe staat het met de zending? Zijn er veel, die geloven en leden van de Kerk worden?“

Ik zeide: „Ja, er zijn er heel wat. Toen ontspon zich een gesprek over het Evangelie. De man was zeer beledigend in zijn woorden en ik was zeer verlangend weg te komen.

Toen de klok tien uur sloeg, herinnerde ik mij, dat een familie in het nabije dorp mij op die tijd wilde spreken, omdat dan de heer des huizes van zijn werk thuis kwam. Daarom zei ik tot de man: „Nu moet u mij verontschuldigen, want ik heb een afspraak deze avond om tien uur“.

„Oh, nee!“ zei de man, „het is te laat; uw bed is klaar“. Tegelijkertijd gaf hij zijn vrouw een wenk mij de plaats te wijzen.

Ik keek naar de kamer en tot mijn ontsteltenis zag ik dat het een kleine vierkante kamer zonder raam was en met maar één deur die op de kamer uitkwam waar wij zaten.

Naar de man terugkerend, bedankte ik hem voor de kamer en het bed, maar voegde er aan toe, dat ik nu moest gaan en dat, als ik binnen een uur niet terug was, hij niet op mij moest wachten.

Ziende dat ik vastbesloten was te gaan, zeide hij: „Wel, dan wacht ik wel op u“.

Ik nam dus mijn jas, mijn tas en mijn hoed en wenste hun goede nacht. De man en zijn vrouw bleven beide zitten terwijl ik in de duisternis de weg naar buiten

zocht. Toen ik bij de buitendeur kwam, kon ik die niet open krijgen. Met mijn hand tastende, bemerkte ik dat de deur met een ijzeren ketting was afgesloten, zodat niemand van buiten naar binnen kon komen. Het duurde lange tijd voor ik het einde van de ketting er af had, want die was op vier plaatsen vast gemaakt. Toen ik de deur geopend had, was ik mijn Hemelse Vader dankbaar dat ik opnieuw de frisse buitenlucht kon inademen.

Ik sloot de deur en snelde naar het dorp zo hard als mijn voeten het toelieten. Toen ik het huis uit was, werd de hond op mij losgelaten. Maar de hond rende zo hard, dat hij mij passeerde. Ik raapte een steen op om hem te verjagen voor het geval hij mij zou aanvallen.

Het was nu erg laat geworden, daarom ging ik niet naar de mensen toe, die ik de man had gezegd te zullen bezoeken, maar ging naar een huis, waar een gezin woonde, welks leden tot de Kerk behoorden.

Ik kwam daar te middernacht aan. Hier vertelde ik mijn ondervinding van deze avond. Ik vernam toen, dat de man, uit wiens handen ik was ontsnapt een ex-veroordeelde was en pas uit de gevangenis was ontslagen, waar hij 18 jaren had gezeten, wegens het vergiftigen van twee jonge mannen, vreemdelingen, die hij had beroofd en daarna in zijn land had begraven.

Zowel het gezin als ikzelf dankten onze Vader in de Hemel dat mijn leven gespaard was gebleven.

Van duisternis tot licht

door William A. Morton

Het was in 1872 dat ik op zending werd geroepen naar Engeland. Spoedig na mijn aankomst te Liverpool werd ik naar mijn arbeidsveld gezonden.

Op zekere avond zat ik alleen in mijn kamer. Mijn metgezel was uitgegaan om een man te bezoeken, die voor de beginselen van het Evangelie belangstelling toonde, terwijl ik thuis was gebleven om een paar brieven te schrijven. Plotseling kreeg ik het gevoel dat ik naar buiten moest gaan en op de hoek van een straat dicht bij mijn woning een vergadering moest houden. Ik beefde bij die gedachte, want hoewel ik van de eerste beginselen van het Evangelie aardig op de hoogte was, achtte ik mij toch niet in staat om deze beginselen aan anderen te verklaren.

Voordat ik mijn kamer verliet, knielde ik neer en smeekte mijn Vader in den hemel mij te helpen, door inspiratie van de Heilige Geest, om het Evangelie aan de mensen te prediken. Toen ik opstond, was ik overtuigd, dat de Heer mijn gebed had gehoord en mijn zwakke pogingen zou zegenen.

Met mijn bijbel en een aantal tractaten ging ik naar buiten.

Toen ik een geschikte straathoek had gevonden, hield ik onder het

licht van een grote lantaarn stil en begon een van onze bekende liederen te zingen. Weldra had een menigte zich om mij heen verzameld en nadat ik het lied had beëindigd en een gebed uitgesproken, begon ik de mensen het Evangelie te verkondigen.

Ik was zelf verbaasd over de vloeiende wijze waarop ik sprak en bijna een uur lang hield ik de aandacht van mijn toehoorders geboeid terwijl ik hun de blijde tijding van grote vreugde vertelde die God voor de redding van alle mensen had geopenbaard. Aan het einde van mijn toespraak kwam een meisje van ongeveer negen jaar oud naar mij toe en greep mijn hand.

„Mijn moeder wil met u spreken”, zeide zij.

„En wie is je moeder, lief kind?” vroeg ik, toen wij ons een weg door de menigte baanden.

„Mevrouw Crawford”, antwoordde zij. „Wij wonen in de ...straat. Mijn moeder heeft gisterennacht van u gedroomd. Zij zal u straks alles vertellen”. Ik volgde het armoedig uitziende kind door een aantal nauwe, vuile straten tot wij tenslotte in een schamel trappenhuis stonden. Wij klommen tot de tweede verdieping en traden een kleine donkere kamer binnen. Het meisje liep weg om een kaars

te halen, tot haar moeder zeggende: „Mamma, ik heb de heer gevonden, van wie u heeft gedroomd“.

Op een ellendige matras, in een hoek van de kamer, lag een arme vrouw — de moeder van het meisje — in de laatste stadia van uittering. Ik nam een stoel en ging bij haar bed zitten. En toen luisterde ik naar een droef verhaal, zoals ik nog nooit eerder had gehoord.

De vrouw was tegen de wil van haar ouders gehuwd; haar echtgenoot was haar onwaardig gebleken en na een paar jaar, toen zij ziek werd, was hij weggegaan en had haar aan haar lot overgelaten.

De nacht tevoren droomde zij dat zij een man zag prediken op de hoek van een straat dicht bij. Nu had zij haar dochttertje heen gezonden om mij te zoeken. Zij zeide dat zij wist dat ik de man was, die zij in haar droom had gezien en zij vroeg mij wat zij moest doen.

Ik verkondigde haar het Evangelie en met grote vreugde dronk zij de glorierijke waarheden in.

„Oh, was ik nu maar sterk genoeg“ zeide zij, dan zou ik mij deze avond nog laten dopen“.

Ik bleef ongeveer twee uren in de kamer en toen ik wegging, gaf ik de arme vrouw een weinig geld opdat zij wat voedsel zou kunnen kopen. Ik zeide haar ook, dat ik de volgende dag met mijn metgezel terug zou komen. Wij bezochten haar de volgende dag en zagen, dat zij iets vooruit was gegaan. Zij vertelde ons echter

dat zij wist dat haar dagen op aarde geteld waren en dat zij met al haar macht had gebeden dat zij nog zo lang mocht leven, dat zij gedoopt kon worden.

Wij zalfden haar en de volgende dag huurden wij een rijtuig en brachten haar naar een openbare badinrichting, alwaar wij haar doopten en als lidmate van de Kerk bevestigden. Van die tijd af zorgden de zusters van de gemeente voor haar, totdat zij, een maand later, stierf.

Kort voor haar dood verzocht Zuster Crawford mij de kleine Rosy mee naar Utah te nemen en haar als mijn eigen kind op te voeden. Ik beloofde de goede vrouw dat ik een vader voor de kleine zou zijn en die belofte hield ik. Mijn vrouw had haar lief als was zij haar eigen kind en Rosy groeide op tot een lieve, knappe jonge vrouw.

Op zekere avond kwam een jonge broeder, Clark genaamd, met haar thuis van de Onderlinge Ontwikkelings Vereniging; een jaar later nam hij haar mee naar hun eigen huis. Ik vond het niet mooi van hem om het enige kind dat wij hadden, van ons af te nemen, want van onszelf hadden wij geen kinderen. Maar hij troostte mij door te zeggen, dat de eerste jongen, die zij kregen, mijn naam zou dragen. En nu draagt de oudste jongen de naam van zijn grootvader. Rosy Crawford, in een ellendig krot in Engeland gevonden, werd een van de gelukkigste moeders in Utah en de vrouw van een van de meest geziene burgers.

....Heer, leer ons bidden....

.... *En als gij bidt, zoo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden...* Matth. 6:7

Het gebed, dat Jezus op deze vermaning liet volgen, is het volmaakte voorbeeld van een korte, krachtige, doch alles omvattende bede van een mens tot zijn Hemelse Vader.

Een van Jezus' discipelen vroeg de Meester: „Heer, leer ons bidden” (Lucas 11:1). Zij wisten niet hoe te bidden, zij moesten het nog leren. Als zovele andere dingen, moet ook het bidden dus geleerd worden.

In woord en geschrift is er meer-malen op gewezen, dat velen van onze leden niet op de juiste wijze bidden, m.a.w. fouten maken. En het zijn deze fouten, die ik eens gaarne met u wil bespreken.

Zoals ik al zeide, dat is reeds meer gedaan, maar het is gebleken, dat deze fouten hoe langer hoe meer worden gemaakt, waardoor het nodig is geworden er wederom de aandacht op te vestigen.

Voor evenwel tot de behandeling van de meest voorkomende fouten over te gaan, wil ik dit zeggen: Men zal mij wellicht tegenwerpen, dat het gebed een persoonlijke zaak is en dat degenen die bidt voor zichzelf moet weten wat hij zal zeggen en hoe hij het zal zeggen.

Dat is maar gedeeltelijk waar, want men moet niet vergeten, dat ook aan het gebed en wel in het bijzonder aan dat, hetwelk in een openbare vergadering wordt uitgesproken, zekere normen ten grondslag liggen; dat het, wil het inderdaad een gebed zijn, aan zekere eisen moet voldoen. Een van die eisen dan is dat er geen dwaasheden in worden gezegd. En dat gebeurt maar al te vaak, zelfs volwassenen maken zich daar gedachteloos schuldig aan. Het is namelijk dwaas om in het slotgebed te zeggen: „En geef, dat wij onze huizen mogen terugvinden zoals wij die verlaten hebben”. Dus degenen die het gebed uitspreekt, neemt zo maar aan, dat ieder, ter kerke gaande, zijn huis in de beste toestand achterliet.

„Lieve hemel”, zei onlangs een broeder, „ik hoop, dat wat mij betreft, dat gebed niet wordt verhoord, want toen ik uit huis wilde gaan, zag ik dat er brand in de keuken was!” „En ik had ruzie met mijn vrouw, zodat, toen ik mijn huis veerliet, alles nog overhoop lag”, zei een tweede.

Anderen hebben de gewoonte aangenomen om in hun gebed herhaaldelijk de Vader aan te

roepen, misschien denkende hiermede tot de plechtigheid van het gebed bij te dragen. Dat doet het zeer zeker niet, het werkt alleen maar irriterend. Denk maar aan het gebed, dat Jezus ons als voorbeeld gaf. Daar wordt de Vader alleen bij het begin van het gebed aangeroepen en verder niet. Dat is voldoende, want de Vader weet dan wel, dat het gebed tot Hem wordt gericht.

Wanneer wij tot de Vader komen, gaan wij tot Hem in de naam van Jezus Christus. Wanneer wij bijvoorbeeld zeggen: „Vader, wij zijn hier bijeen gekomen om een vergadering te houden in Uw naam, dan zijn wij in strijd met L. & V. 42 : 1, 3

en 4 en met het gebod, dat Adam ontving en ook voor ons geldt: „Daarom zult gij alles, wat gij doet, in den naam des Zoons doen“ (Mozes 1 : 8). Hoe zou het ook anders kunnen? Wanneer wij tot de Vader gaan, kunnen wij immers niet in Zijn eigen naam tot Hem naderen!

Tenslotte nog deze raad: Wanneer gij bidt, spreek dan niet te vlug; raffel het gebed niet af, een euvel waar sommige jongeren aan mank gaan. Bedenk dat, wanneer gij tot het uitspreken van het gebed wordt geroepen, stilzwijgend een beroep op u wordt gedaan de God van Hemel en aarde met de grootste mogelijke eerbied te naderen.

A. D. J.

GIJ BADT OP ENEN BERG ALLEEN

Gij badt op enen berg alleen .....

En Jesu, ik en vind er geen,

Waar 'k hoog genoeg kan klimmen

Om U alleen te vinden.

De wereld wil mij achterna,

Al waar ik ga of sta, of ooit mijn ogen sla!

En arm als ik en is er geen, geen een

Die nood hebbe en niet klagen kan

Die honger en niet vragen kan,

Die pijn en niet gewagen kan

Hoe wee het doet!

O leer mij, arme dwaas,

Hoe dat ik bidden moet.

Guido Gezelle

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

De avonturen van de drie beertjes.

De Zonneblussers.

Het was die zomer zo verschrikkelijk heet, dat alle vogels naar de laagste takken van de bomen moesten verhuizen, wilden ze geen zonnesteek oplopen. Opoe uil had haar schooltje gesloten, omdat ze wist dat geen enkel dierenkind bij zo'n hoge temperatuur ook maar iets kon onthouden, en zelfs een viespeuk als Bolle Hapsnoet, van wie bekend was, dat hij zich nooit waste, zat de hele dag met zijn voeten in een teiltje water.

De drie vrienden (Pim, zijn broertje Bram en het witte beertje Bas) hadden een bootje van de bevers geleend. Ze hadden het grootste plezier, doken in het lauwe water, zwommen een tijdje rond, klauterden weer aan boord en dan begon het spelletje weer opnieuw, want met hun dikke vachten konden ze het in de brandende zon geen ogenblik uithouden. Ongemerkt dreef zo hun bootje verder en verder het grote meer op en het duurde niet lang of ze waren moederziel alleen op de waterplas. Wie nu denkt, dat ze nu direct rechtsomkeert maakten om haastig terug te roeien naar de bosrand, vergist zich deerlijk. Kleine beertjes zijn als kleine kindertjes: vaak doen ze domme en gevaarlijke dingen. Zelfs de bevers waren nog nooit zo ver geweest. Zij waren geoefende zwemmers en kenden de gevaren van diep water. Maar de beertjes dachten nergens aan. Ze speelden de hele middag en toen ze eindelijk doodmoe op de bankjes van het bootje bleven zitten, leek het wel of ze op zee waren, want nergens was er land te zien — waar ze ook keken.

In het Westen zank de geweldige vuurrode zon langzaam naar beneden. Ze zaten er met open mond naar te kijken.

„Wat is-ie groot, he,” mompelde Pim. „Straks zal je wat beleven, dan zakt ie in het water en dan komt er een heleboel stoom!”

De andere twee knikten zwijgend. Ademloos zaten zij een hele tijd te wachten op het voorspelde natuurverschijnsel.

Heel langzaam zank de zon. Het water verkleurde van groen naar donkerblauw en zwart, en de lucht kreeg de prachtigste tinten, alsof er iemand aan de horizon met verf aan het morsen was.

„Mooi, he .....” stamelde Brammetje met een prop in zijn keel.

„Nou komt het, Nou zakt ie in de plomp”, verkondigde Bas, die minder gevoelig van aard was. Maar er gebeurde niets. Er kwam geen stoom, geen wolkje.

„Daar moet ik het mijne van weten!” Bas greep naar de riemen en begon uit alle macht te roeien. Het ranke bootje vloog over het water, alsof het was vastgemaakt op de rug van een grote snelle vis, maar het wonderlijke was, dat de zon maar niet dichterbij wilde komen.

„We gooien er flink met water tegen aan”, hijgde Bas, „dan is het morgen ook niet zo heet meer”.

Zijn vriendjes, op het bankje tegenover hem, knikten verheugd bij het vooruitzicht van zo’n prettig karwei en begonnen alvast op de bodem van het bootje naar een emmertje of busje te zoeken.

Een ooievaar, die het hoog in de lucht zag gebeuren, daalde in glijvlucht naar de punt van het bootje.

„Hehe”, zei ze met een wonderlijk accent, „effe uitblaze, hoor. Was me dat een reis. Dag luitjes. Mijn naam is El Beo”.

„Waar kom je vandaan?” wilde Bas weten.

„Egypte — ik ben veel te laat, zeg. ‘k Had hier al maanden geleden moeten zijn!”

„Egypte”, mompelde Bram nadenkend. „waar is dat?”

„Daar ergens”. De ooievaar maakte een achteloos gebaar.

„Ik heb eens een vogel gekend, die ook Beo heette”, zei Pim, „maar dat was een Indischman”.

„El Beo — El Beo”, verbeterde de ooievaar nadrukkelijk en zichtbaar beledigd.

Toen, nieuwsgierig: „Waar gaan jullie naar toe?”

„Naar de zon”. Bas wees over zijn schouder. „Wij gaan eens kijken waar-ie gebleven is en er dan eens wat water tegen aan gooien”.

Het leek wel of de ooievaar zich verslikte in het zilveren visje, dat ze razend snel uit het water had opgepikt, want ze maakte een benauwd geluid en lachte toen hardop en schamper.

„De zon”? Jullie lijken wel niet wijs. Die is verschrikkelijk ver weg. Trouwens, over een half uurtje is hij er niet meer. Stel je voor!”

„Wellis” Brammetje stampte woedend op de bodem van het bootje.

„Nou, je doe maar”.

De ooeivaar haalde haar smalle schouders op en wickte heen. Haar tergend lachje schalde over de waterplas.

De beertjes zwegen. Bas roeide uit alle macht en de twee broertjes staarden naar de zon, die verder en verder achter de horizon wegzonk. Op het laatst bleef er niets dan een lange vuurrode streep en toen werd het snel donker.

Daar zaten ze in hun bootje. Wat nu? Het werd koud, nu de zon verdwenen was. Pimmetje dacht aan zijn warme bed en begon zachtjes te huilen. Het was nu zo donker geworden, dat ze maar heel flauw de waterspiegel konden zien. Af en toe klonk er een plassend geluidje, alsof er iemand steentjes in het water gooide.

„De baars loopt”, zei Basje, „hoor maar”.

„Baarzen kunnen niet lopen”, mompelde Bram. „Ze hebben geen voeten”.

Bas was te moe om tegen te spreken. „Laten we maar wat proberen te slapen”, zei hij. „Morgen zien we wel verder”.

Toen ze de volgende morgen wakker werden, stond dezelfde zon van gisteren al weer hoog aan de hemel. Het was heerlijk warm.

„Kom”, riep Bas monter, „naar huis”.

Maar welke kant moesten ze op? Overal was water, niets dan water. Toen scheerde een eend rakelings over hun hoofden.

„He”, schreeuwde Bas, „wacht eens even!”

De eend, die doodsbang voor beren was, draaide, maar bleef op veilige hoogte boven het bootje cirkelen.

„Tisser”, riep hij naar beneden.

„We zijn verdwaald. Welke kant moeten we op voor het bos?”

„Welk bos? Er zijn hier zoveel bossen!”

Het bos van Miebetje enne ..... Gluperd — onee, die is weg — Dirk de schildpad en Janus Das, en Hapsnoet .....

„Ken ik niet”, schreeuwde de eend, die zich klaar maakte om door te vliegen.

„Opoe Uil”, brulde Bram wanhopig, „het bos waar Opoe Uil woont”.

Gelukkig was dit een eend, die vroeger ook op school had gezeten.

„Die kant uit, dan kom je er vanzelf. Volg mij maar. Ik moet er ook heen”. Maar nog geen vijf tellen later was de vogel in de verte verdwenen.

Brammetje en Bas, elk aan een spaan, roeiden alsof hun leven er van afhing. Pim hield het roer en hilde. Hoelang het duurde wisten ze niet. Ze roeiden en roeiden en roeiden. Toen opeens schreeuwde Pim: „Land — land! daar!”

En ja hoor. Eindelijk. Een vage streep aan de horizon, die gaandeweg dichterbij kwam. Daar was diezelfde eend weer. „Schiet maar op” riep hij. „Alle dieren van het bos staan jullie op de kant op te wachten. Ze hebben de hele nacht allemaal gezocht!”

De oever van het meer stond zwart van de dieren en een luid gejuich

steeg op toen het bootje in zicht kwam. De vaders van de beertjes waren zo blij dat ze hun kinderen weer levend terug zagen, dat ze in het water sprongen om hun kroost tegemoet te zwemmen en vergaten boos te zijn.

„Sjongejonge, me dochte dat jullie verdrinken wazze!“ schreeuwde een hamstertje met glinsteroogjes.

„Wij dachten dat jullie verdrongen waren, sukkeltje“, verbeterde Opoe Uil, die op een tak van een berk zat. Toen lachten ze allemaal uitbundig, van pure opluchting en geluk.

Bas mocht met de beertjes mee om te gaan eten. Voordat ze een boterham kregen, moesten ze eerst hun vaders op handslag beloven dat ze nooit meer zouden gaan varen.

Daarom: al is er nog heel veel over die beertjes te vertellen, een „waterverhaal“ komt er niet meer. Want als beren elkaar iets beloven, dan doen ze dat ook.

H. H. H.

Harmonie in het gezin

als gevolg van het gebed

★

door Antoine R. Ivins

Ik vraag mij wel eens af hoevelen van ons zozeer het vertrouwen van hun kinderen genieten, dat zij 's avonds op de rand van ons bed komen zitten om ons te vertellen wat zij gedaan hebben of waar zij geweest zijn, misschien zelfs om met ons over hun problemen te spreken, wanneer zij ouder zijn geworden. Ik ben er zeker van, dat velen van ons hun kinderen de beginselen van het leven niet hebben bijgebracht en het is duidelijk, dat daardoor tussen vader en zoon, of moeder en dochter een kloof kan ontstaan, die moeilijk te overbruggen zal zijn. Zodra we dat gevaar bemerken dienen wij alles in het werk te stellen teneinde de verwijdering alsnog teniet te doen. Dan moeten wij proberen het vertrouwen van onze kinderen opnieuw te winnen en dan dienen wij, vaders, die door de aard van ons werk in de Kerk een bepaalde autoriteit hebben, te

proberen of wij met de ouders kunnen praten in de geest die ik hier bedoel, door hen te wijzen op de waarde van het familiegebed.

Het is verbluffend te constateren hoeveel mensen rondweg toegeven, dat bij hen het familiegebed verwaarloosd wordt, terwijl wij weten dat er geen doeltreffender bescherming bestaat dan juist het gebed! Het kind zal zich erdoor veilig weten en men dient het ook de beginselen van zuiverheid, rechtschapenheid en oprechtheid bij te brengen. Wanneer het waar is, dat de oorzaak van kinderlijke dwaling een gevolg is van het tekortschieten van de ouders, hoe groot is dan de verantwoordelijkheid die op onze schouders ligt. En wij kunnen die niet afschudden of ontlopen, omdat we last hebben van valse schaamte!

Vertaald door H. H. Hermans

Indien u in het zand van de tijd uw voetsporen wilt nalaten, draag dan werkschoenen.

Voetsporen in het zand van de tijd worden nooit zittend gezet.

Improvement Era juni '57

Jezus begint zijn zending

(11)

door Doyle L. Green

Na een kort verblijf in Kaper-naüm bij de Galileense zee reisde Jezus met zijn discipelen naar het zuiden, naar Jeruzalem, om het Paasfeest bij te wonen. Wij weten niet of Jezus na zijn kinderjaren het Paasfeest in de heilige stad gevierd had, maar het staat vast, dat de weg naar die stad Hem aan veel van vroeger herinnerde. Toen Hij twaalf jaar oud was en in gezelschap van zijn ouders naar Jeruzalem ging, verheugde elke nieuwe bezienswaardigheid Hem. In die dagen verlangde Hij er naar het Huis van zijn Vader te betreden en onderwezen te worden door geleerde mannen. Nu was Hij het, die anderen onderwees en die velen als de Messias erkenden, en Hij was bezeten door het verlangen het evangelie te verkondigen aan de menigten, die zich ter paasviering hadden verzameld.

Het Paasfeest betekende voor de kinderen van Juda het grootste evenement. Van heinde en ver kwamen zij naar de Heilige stad om het te vieren. Volgens sommigen groeide in die dagen het bevolkingsgetal van de stad van circa één tot twee en een half miljoen. De pelgrims kampeerden op elk beschikbaar stukje grond, aan de kant van de weg en op de heuvels, en zij bezochten de tempel zo vaak als zij maar konden, betaalden hun offer aan de schat-

kist en namen deel aan alle festiviteiten. Van de ochtend tot de late avond wemelde het gebouw van de opeengepakte mensen. Men zegt dat in die dagen de tempel (een geweldig en prachtig gebouw, groter dan vier à vijf van de enorme huizenblokken uit onze moderne steden) ongeveer tweehonderdduizend mensen kon bevatten. Zesenvestig jaar tevoren was Herodes de Grote met de heropbouw ervan begonnen en nu, op het moment dat Jezus de stad opnieuw bezocht, was de tempel nog niet geheel gereed. Het gebouw was onderverdeeld in een opeenvolging van „hoven”, die elk voor een bepaalde functie bestemd waren. De eerste en grootste was bekend als de Hof der Heidenen en die ruimte heette zo, omdat iedereen er mocht komen. Verder echter konden de heidenen niet gaan. De Hof der Vrouwen was voor alle Joden van goede stand toegankelijk, terwijl de Hof der Israëlieten uitsluitend voor gelovigen diende. Het heilige, binnenste gedeelte van de tempel kon slechts door priesters betreden worden.

De Hof der Heidenen had meer met een bazaar dan met een tempel van doen. Er waren daar stallen voor ossen en schapen en overal hingen er kooien voor duiven en ander gevogelte. Deze werden door de tempelgangers

gekocht voor de priesters, ter offering aan het vuur. De verkopers, die er op uit waren hun dieren tegen zo gunstig mogelijke voorwaarden te verkopen, trachten elkander bij het aanprijzen van hun koopwaar te overschreeuwen. In deze hof stonden ook de tafels van de geldwisselaars. Het was namelijk zo, dat een offerande voor de tempel alleen dan waarde had wanneer voor het offerdier met geheiligde tempelmunt betaald was, aangezien men het geld van de gewone mensen verontreinigd achtte. Het spreekt haast vanzelf, dat de geldwisselaars hun cliënten op elke manier bedrogen. Probeert U zich eens voor te stellen welke tonelen zich daar afspeelden, in de Heilige Tempel!

Grote verontwaardiging greep Jezus aan toen Hij zag hoe in Zijn Vaders Huis het bedrog, de ruzie en de vuile handel hoogtij vierden. En met het vee dreef Hij de mensen uit met de zweep. Hij joeg hen door de poort van de tempel de straten in en smet de geldtafels om, zodat de munten her en derwaarts over de vloeren rolden. Tot de duivenhandelaren zei Hij: „Neemt deze dingen weg van hier, en maakt van het Huis mijns Vaders geen huis van koopwaar”.

Wat een opschudding. Wij zien voor onze ogen de geldwisselaars over de vloer kruipen om hun muntstukken te verzamelen, zoveel mogelijk nog opgraaiend en dan vluchtend voor de zweep.

Wij zien de veehandelaren achter hun dieren aan hollen, ten prooi

aan wanhoop en verwarring en slechts bezielde door de angst dat hun dieren in de massa verloren zullen gaan. De stomverbaasde tempelbezoekers moeten zich wel tegen de muren en pilaren gedrukt hebben om uit de buurt van de rennende dieren en de fluitende zweep te blijven, met gerekte halzen starend naar de man, die dit alles veroorzaakte. Zonder twijfel hoorden de priesters de herrie en hebben zij zich een weg door de opgewonden menigte gebaad teneinde het geval te kunnen onderzoeken. Hoewel iets dergelijks in de lange historie van de tempel nog nooit was voorgekomen was er niemand, die de Man van Galilea durfde te weerstaan. Toen het allemaal voorbij was vroegen de priesters (ongetwijfeld te midden van een enorme massa van mensen) aan Jezus op grond van welke autoriteit hij deze dingen meende te kunnen doen. Zijn kleding immers, was niet die van een priester of Farizeër, en evenmin die van een hoogwaardigheidsbekleeder der Joden, lid van het Sanhedrin. De aard van de vraag en de toon waarop hij werd gesteld wezen er al op, dat Hij zich aan grievende belediging had schuldig gemaakt, waarvoor men betaling met Zijn leven zou kunnen eisen. Jezus wist dat dit volk Hem vroeg of laat zou doden, maar Hij was zich tevens van zijn macht over het graf bewust. Zijn dood en verrijzenis indachtig zei Hij: „Breekt dezen Tempel, en in drie dagen zal ik denzelven oprichten”. De priesters echter dachten slechts

aan het grote gebouw, waarin zij zich bevonden. Hun klonk deze verklaring als hoon in de oren! „Zes en veertig jaren is over dezen Tempel gebouwd, en gij, zult gij dien in drie dagen oprichten?“ Wij weten niet wat Jezus daarop antwoordde, maar blijkbaar kon men geen beschuldiging vinden en men liet Hem gaan. Hetgeen zich in de tempel had afgespeeld verspreidde de faam van de Verlosser en zonder twijfel wist enkele dagen later elke Jood in Palestina wat er gebeurd was.

Terwijl Hij in de Heilige Stad was, deed Jezus verscheidene merkwaardige dingen. Johannes zegt dan ook: „En als Hij te Jeruzalem was op het Pascha, op het feest, geloofden velen in Zijn naam, ziende te tekenen die Hij deed“

Onder hen, die geloofden dat Jezus de Messias was, waren enkele leiders van de Joden. Een hunner heette Nicodemus, een Farizeër en een lid van het Sanhedrin. De leer van de Meester en de wonderen door Hem voltrokken hadden een diepe indruk op Nicodemus gemaakt en hij zocht Jezus op om uitdrukking te geven aan zijn geloof en meer lering te ontvangen. Aangezien hij een gezien en belangrijk man was, was hij er blijkbaar op gesteld zijn daad geheim te houden, uit vrees voor de opinie van verwanten en vrienden. Hoe dan ook, hij kwam in de nacht.

Toen hij Jezus gevonden had zei hij: „Rabbi, wij weten dat gij zijt een Leraar van God gekomen,

want niemand kan deze teekenen doen die gij doet, zoo God met hem niet is“.

Het moge ons toeschijnen, dat de dialoog niet geheel wordt weergegeven, maar indien dat wèl het geval is, dan heeft Jezus geen tijd verloren om tot de kern van de zaak te komen, want Johannes geeft zijn antwoord als volgt weer: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, tenzij iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien“.

Opnieuw geboren? Nicodemus begreep er niets van. „Hoe kan een mensch geboren worden, nu oud zijnde? Kan hij ook andermaal in den schoot zijner moeder ingaan en geboren worden?“, vroeg hij verbaasd. Jezus zei daarop: Voorwaar, voorwaar zeg ik U, zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan. Hij voegde daaraan ter verduidelijking nog toe: „Hetgeen uit vlees geboren is, dat is vlees, en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is geest“.

Hoe verwonderd Nicodemus door dit alles was, blijkt wel uit wat Jezus verder tot hem zei: „Verwonder u niet dat ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden“. We horen hoe de wind waait, legde Hij verder uit, en toch kunnen we hem niet zien. Misschien trachtte Hij deze geleerde man duidelijk te maken, dat wij met ons aards denkvermogen niet alles kunnen begrijpen en dat sommige dingen op grond van geloof moeten worden aangenomen. Daarna voorspelde Hij

Zijn eigen kruisiging en memoereerde Hij in het kort het plan van zaligmaking met de volgende woorden:

„En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzoo moet de Zoon des menschen verhoogd worden,

opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zoude, maar opdat de wereld door Hem zoude behouden worden”.

Hij bedoelde daarmede, dat zij, die niet in de Zoon van God geloven, verdoemd zullen worden, omdat hun het donker liever is dan het licht en het kwaad nader dan het goede.

Het onderhoud eindigt abrupt en het is niet duidelijk of Nicodemus er iets van begrepen had. Het staat intussen wel vast, dat hij er niets voor voelde zijn positie te verliezen door openlijk de zijde van de Meester te kiezen en van zijn geloof in Hem kond te doen. Daarna kwam Jezus met Zijn discipelen' in het land van Judéa en onthield zich aldaar met hen en doopte”. Op dat tijdstip predikte Johannes de Doper en hij „doopte ook in Enon bij Salim, dewijl aldaar vele wateren waren”. In verband met het feit, dat zij Johannes' positie als voorloper van

de Christus niet helemaal begrepen, voelden sommigen van Johannes' volgelingen zich ongerust toen steeds meer berichten omtrent Jezus welslagen en het groot aantal mensen, dat zich door Hem liet dopen, hen bereikten. Toen zij met anderen spraken rees de vraag wiens doop de juiste was, die van Johannes of die van Jezus. Hun bezorgdheid kwam tot uitdrukking in wat zij tot Johannes zegden: „Rabbi, die met u was over den Jordaan, welken gij getuigenis gaf, zie, die doopt, en zij komen allen tot Hem”.

In het antwoord dat Johannes hun geeft, ligt zijn grootheid opgesloten, zijn vurige getuigenis en zijn diepe en trouwe devotie tot het werk van de Heer. Er was niets dan liefde in zijn hart toen zijn antwoord kwam: „Een mensch kan geen ding aannemen zoo het hem uit den hemel niet gegeven is. Gijzelven zijt mijne getuigen, dat ik gezegd heb: Ik ben de Christus niet, maar dat ik voor Hem henen uitgezonden ben”. Hij vergeleek de situatie met een bruiloft, waarbij Christus de bruidegom is en hij, Johannes, diens vriend. Zo innig lief had hij Christus, dat hij zich diep verheugde op het horen van Zijn stem. En hij zei verder: „Hij moet wassen, maar ik minder worden... De Vader heeft den Zoon lief en heeft alle dingen in Zijne hand gegeven. Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven, maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem”. Een groter bewijs van nederigheid,

trouw en diep geloof, dan hier door Johannes wordt gedemonstreerd, is ondenkbaar. Er blijkt wel uit waarom de keuze voor het werk, dat hij volbracht, op hem gevallen was. Maar zo nederig als Johannes hierin was, zo stoutmoedig en vrij van angst stelde hij de zonde, het kwaad, overal waar hij die aantrof, aan de kaak. Zelfs de heerser over Galiléa en Peraea, Herodes Antipas, veroordeelde hij om zijn zonden. Nu hield Antipas Johannes voor een rechtvaardig en heilig man en hij luisterde naar de raadgevingen van de profeet. Toen Antipas zijn vrouw echter verliet ter wille van Herodias, die de vrouw van zijn eigen broer was geweest, veroordeelde Johannes hem openlijk als een overspelige. Misschien zou Antipas ook dit nog van de profeet hebben geaccepteerd, maar Herodias, die blijkbaar de wrede aard van haar overgrootvader, Herodes de Grote, had geërfd, zocht Johannes te doden. Toen zij daarin niet slaagde wist zij haar nieuwe echtgenoot er toe te bewegen de profeet daar onder te brengen, waar men zijn stem niet meer zou kunnen horen. Het was een dag van verdriet voor deze dappere en getrouwe profeet toen men hem naar Moab (het meest zuidelijke punt van Antipas' gebied) overbracht om hem op te sluiten in een vesting, die men op de top van een barre, rotsachtige heuvel gebouwd had. Ongeveer zes mijlen ten oosten van de Dode Zee geven nu nog puinhopen de plaats aan, waar Johannes de Doper de

laatste dagen van zijn leven heeft gesleten...

Kort nadat Jezus had gehoord, dat men Johannes had opgesloten, verliet Hij Judéa om naar Galiléa terug te keren. Nu weten wij niet welke weg het gezelschap gewoonlijk koos, maar bij deze gelegenheid besloot Christus door het land Samarië te trekken, in plaats van door de vallei van de Jordaan.

Wij zullen ons herinneren, dat de vrome Joden het reizen door dit land zoveel mogelijk vermeden, dit op grond van een vete tussen hen en de Samaritanen, die al van duizend jaren her dateerde, toen Israëel voor het eerst verdeeld werd. Toen overweldigden de Assyriërs het noordelijke koninkrijk; zij voerden het merendeel van de bevolking gevankelijk weg en stelden daarvoor vreemdelingen in de plaats. In de loop der tijden mengden deze vreemden zich onder de Israëlieten. Niettegenstaande het feit echter, dat zelfs hun geloof aan dat van de Joden gelijk was, waren er toch altijd ernstige geschillen gebleven. Een van de belangrijkste mijlpalen langs de weg door Samarië was de „fontein Jakobs", in de buurt van de stad Sichar. Hier had de vader der twaalf stammen grond gekocht, waarvan hij een gedeelte aan zijn zoon Jozef had gegeven. Aangezien Jakob hier enige tijd had gewoond, was de plaats aan alle kinderen Israëls gewijd. Bij de bron aangekomen zette Jezus zich om te rusten, terwijl Zijn discipelen zich naar de stad begaven om voedsel te ko-

pen. Toen kwam er een vrouw naar de bron om water te putten. De gewone Jood zou nooit het woord tot zo iemand gericht hebben; in de eerste plaats niet omdat zij een vrouw was en dan ook, natuurlijk, omdat zij een Samaritaanse was. De boodschap van het evangelie was echter voor iedereen bestemd. Daarom, ten-einde een gesprek met haar te kunnen beginnen, vroeg Jezus haar om een beetje water.

Haar antwoord was dat, wat wij verwacht hadden: „Hoe begeert gij, die een Jood zijt, van mij te drinken, die eene Samaritaanse vrouw ben? Want de Joden houden geen gemeenschap met de Samaritanen”.

Jezus antwoordde: „Indien gij de gave Gods kent, en wie Hij is die tot u zegt: Geef mij te drinken, zoo zoudt gij van Hem hebben begeerd, en Hij zoude u levend water gegeven hebben”. De vrouw begreep Hem niet en vroeg Hem hoe Hij aan water dacht te komen. Hij had immers geen vat of touw om het te putten? „Zijt gij meerder dan onze vader Jakob, die ons den put gegeven heeft, en hijzelf heeft daaruit gedronken en zijne kinderen en het vee?” En Jezus zei tot haar: „Een ieder, die van dit water drinkt zal wederom dorsten: maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem gegeven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten, maar het water dat Ik hem zal geven zal in hem worden eene fontein van water, springende tot in het eeuwige leven”.

„Heer, geef mij dat water, opdat mij niet dorste, en ik hier niet moet komen om te putten”, bad de vrouw Hem.

Jezus vroeg haar daarop haar man te gaan halen, maar zij antwoordde: „Ik heb geen man”.

Jezus sprak toen: „Gij hebt wèl gezegd: ik heb geen man, want gij hebt vijf mannen gehad, en dien gij nu hebt, is uw man niet: dat hebt gij met waarheid gezegd. De vrouw, verbluft door het feit dat deze man van haar verleden wist, stamelde: „Heere, ik zie dat gij een profeet zijt”, en even later sprak ze: „Ik weet dat de Messias komt (die genaamd wordt Christus); wanneer die zal gekomen zijn, zoo zal Hij ons alle dingen verkondigen”.

Toen zei Jezus tot haar: „Ik ben het, die met u spreekt”!

Hiermede eindigde de samenspraak, want op dat moment keerden de discipelen terug. Zij waren verwonderd te zien, dat Jezus tot een vrouw sprak, maar niemand hunner vroeg Hem waarom. Maar de vrouw ging heen naar de stad en zij zei tot het volk: „Komt, ziet een mensch die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb: is deze niet de Christus?”

Intussen zetten de discipelen Christus het voedsel voor, zeggende: „Rabbi, eet”.

Maar Hij, denkend aan de grootheid van zijn Vaders werk, sprak: „Ik heb eene spijs om te eten, die gij niet weet”.

De discipelen begonnen zich af te vragen of iemand anders hem al eerder voedsel had gebracht, maar de Verlosser voegde er nog

aan toe: „Mijne spijs is, dat Ik doe den wil Desgenen, die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbreng. Zegt gijlieden niet: het zijn nog vier maanden en dan komt de oogst? Zie, ik zeg u, heft uwe ogen op en aanschouwt de landen, want zij zijn alreede wit om te oogsten. En die maait ontvangt loon, en vergadert vrucht ten eeuwigen leven, opdat zich tezamen verblijden beiden die maait en die zaait; want hierin is die spreuk waarachtig: Een ander is 't die zaait en een ander die maait. Ik heb u uitgezonden om te maaien hetgeen gij niet bearbeid hebt; anderen hebben het bearbeid, en gij zijt tot hunnen arbeid ingegaan“.

Vele mensen in de stad, die het relaas van de vrouw hadden gehoord, geloofden dat Jezus de Christus was. Zij gingen uit om Hem te zien en vroegen Hem te blijven en hen te onderwijzen. Dat deed Hij. Hij bleef in de stad gedurende twee dagen. „En daar geloofden veel meerderen om Zijns woords wil...“

Zij zeiden tot de vrouw: „Wij geloven niet meer om uws zeggens wil, want wijzelve hebben Hem gehoord, en weten dat déze waarlijk is de Christus, de Zaligmaker der wereld“.

Toen de twee dagen om waren vertrok Jezus naar Galilea.

(Teksten aangehaald uit Joh.)

Vertaling van H. H. Hermans

Gedachten van anderen

Ik wil mijn leven en mijn gedachten beheersen alsof de gehele wereld de ene ziet en de andere leest

Seneca

*

De grootste van alle gebreken is het zich niet bewust zijn er van

Carlyle

*

Velen worden geroepen, maar weinigen staan op

Oliver Herford

Het Britse kabinet spreekt over *Kanker*

(vertaald uit het Kerknieuws van de „Deseret News“)

EEN onlangs uitgekomen aflevering van de „Business Week“, een wijd verspreid tijdschrift voor handeldsmensen, bevatte een artikel, waarin werd gezegd, dat het Britse Kabinet het feit, dat tabakroken en longkanker bepaald met elkander verband houden, officieel heeft aanvaard.

Het tijdschrift meldde, dat de Britse regering als zodanig longkanker en roken thans beschouwt als „statistisch onomstotelijk“.

De reeks cijfers, die aan de leden van het kabinet werd voorgelegd, was zo overtuigend, dat de minderheidsvertegenwoordigers in de Arbeiderspartij de regering verzochten iets te doen om het gevaar te beteugelen.

De minister van Volksgezondheid Turton vertelde het gehele Engelse Parlement, dat twintig maal zoveel rokers als niet-rokers in Engeland aan longkanker sterven, en dat twee kanker veroorzakende elementen in tabaksrook waren vastgesteld.

Hij zeide verder dat in 1955 ongeveer 17.000 Britten aan longkanker waren gestorven, vergeleken met slechts 2300 in 1931, toen het aantal rokers betrekkelijk klein was.

Dit is de eerste regering die officieel nota neemt van het gevaar van tabak roken voor de leden van een natie. Het is de eerste

keer dat de zaak voor een kabinet is besproken, met verzoek van zelfs een minderheidspartij dat de regering stappen neemt om een product uit te bannen, dat zulk een dodelijke uitwerking heeft.

Maar ondanks dit alles, ondanks het feit, dat het bewijs statistisch onomstotelijk is geleverd, tenminste in Engeland, zeide Business Week: „De verklaring van het kabinet heeft de belegger blijkbaar niet te zeer gelaar-meerd: de tabaksaandelen gingen na de verklaring omhoog“.

Het is opmerkelijk, dat maar zeer weinig mensen van de fouten van anderen willen leren. Zo ook in dit geval.

Het is eveneens waar dat de mensen genoeg boven gezondheid stellen, sensatie boven veiligheid en populariteit boven alles bijna.

Het gebruik van tabak kan zijn en is een verslaafdheid. Tabak bevat narcotica en narcotica zijn gewoontevormend. Wegens dit gewoontevormend effect geven velen het nooit op. Zij zeggen tot zichzelf dat zij de moed missen, de begeerte niet kunnen weerstaan; de gewoonte heeft hen teveel in haar macht.

Er zijn personen, die jaren lang hebben gerookt, wier lichamen verzadigd zijn van tabak, en die

er ineens mee zijn opgehouden. Na een vast besluit te hebben genomen, ontdeden zij zich eenvoudig van het onkruid en raakten het niet meer aan. Dit is mogelijk.

Betreffende het door kanker aangetast worden, zeggen sommigen tot zichzelf: „dat kan mij niet gebeuren”. Dat kwaad beschouwen zij altijd als te zijn bestemd voor een ander.

Waarom zouden zij dat pretje opgeven als ze toch geen kanker krijgen? Het kan meneer Jansen of meneer Pietersen overkomen, „maar mij niet”!

Er zijn chauffeurs, die ten aanzien van ongelukken er net zo over denken en daarom alle voorzichtigheid laten varen. Er zijn anderen, die de kaars aan beide kanten tegelijk laten branden door te hoog te leven of op andere wijze zichzelf benadelen. Een ongeluk overkomt hun niet, alleen die andere, zo denken zij. Het is een feit, dat de mensen doen wat zij willen doen, ongeacht de gevolgen. Er zijn dokters, die — de feiten betreffende kanker kennende — zich dood roken. Dronkaards degenereren tot alcoholisten, wetende wat de drank voor hen doet, snelheidsmaniaken jagen zichzelf naar een hos-

pitaal of naar een ontijdig graf, zeer goed wetende, wat snelheid voor hen doet.

In de waan, dat zij nooit zullen worden getroffen door enig ongeluk, en dat sensatie, pretmaken en bevredigen van zelfzuchtige begeerten het enige is waar het in de wereld op aan komt en dat zelfzucht voorrang heeft boven voorzichtigheid en het respecteren van de belangen van anderen, gaan zij op dezelfde weg voort.

Menselijke wezens zijn waarlijk niet zeer verstandig. Hun gevoel voor waarden is vaak afgestompt. En daarom — ofschoon de Britse regering officieel nota heeft genomen van de hoge sterfte tengevolge van door tabak veroorzaakte kanker en ondanks het feit dat een partij de regering heeft verzocht om maatregelen ter bescherming van de natie te nemen daartegen, gaan de mensen even lustig hun gang als tevoren.

Beleggers gaan door met het kopen van tabaksaandelen, zaken doen is de orde van de dag en wij sluiten de ogen voor het handschrift aan de muur.

Ja waarlijk, wij mensen zijn niet erg verstandig.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Woltersom, Jan; 2 juni 1957 te Haarlem.
 van de Laan, Hendrikus Gradus; 2 juni 1957 te Enschede.
 Ebbekink, Hans; 2 juni 1957 te Zeist.

GEDOOPT:

Willé, Gustaaf; 24 mei 1957 te Haarlem.
 Kuipers, Aanny Schipper; 24 mei 1957 te Haarlem.
 Kuipers, Johan Henri; 24 mei 1957 te Haarlem.
 Siebelhoff, Johan G. A.; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 Haage, Hubertus Karel; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 van Kolfshoten, Leentje; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 Visser, Johanna H. S.; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 van der Veen, Johanna H.K.; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 van der Veen, Hotski Hendrika; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 van der Veen, Wiepkje Marie; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 van der Veen, Gertjan Hotze; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 van Tongeren, Caroline W. B.; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 van Tongeren, Hendrik Jan; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 de Kleine, Hermanus J. Jr.; 24 mei 1957 te Amsterdam.
 de Keijzer, Adriana; 31 mei 1957 te Eindhoven.
 Zuurdeeg, Jeannette A. F.; 31 mei 1957 te Rotterdam Noord.
 Jongste, Willem; 31 mei 1957 te Vlaardingén.
 van de Laan, Hendrik; 2 juni 1957 te Enschede.
 van de Laan, Hemina Regina Pelser; 2 juni 1957 te Enschede.
 van de Laan, Ali Henriëtte Jantina; 2 juni 1957 te Enschede.
 Demont, Elisabeth G. S.; 2 juni 1957 te Arnhem.
 van den Brink, Hendrika J. V.; 2 juni 1957 te Nijmegen.
 Weijers, Maria J. v. D.; 2 juni 1957 te Nijmegen.
 van Zanten, Arendina J.; 2 juni 1957 te Deventer.
 Stenvert, Gerrit Albert; 2 juni 1957 te Deventer.
 Bennink, Jacobus Johannes; 14 juni 1957 te Den Haag.
 de Vries, Alvina Jacoba; 14 juni 1957 te Den Haag.
 Claasen, Nancy Charlotte Emely; 14 juni 1957 te Den Haag.
 Horstmanshoff, Johannes G.; 14 juni 1957 te Den Haag.
 Langerak, Nicolaas Paulus; 14 juni 1957 te Leiden.
 Langerak, Christine Emilie F.; 14 juni 1957 te Leiden.

GEORDEND:

Schreuders, Hermanus A.; 19 mei 1957 te Dordrecht als Leraar.
 van Gils, Aloysius Maria; 26 mei 1957 te Delft als Leraar.
 Meijer, Meindert; 2 juni 1957 te Groningen als Diaken.
 van Gils, Johannes Aloysius Emilie; 2 juni 1957 te Delft als Diaken.
 Horstmanshoff, Johannes; 2 juni 1957 te Delft als Priester.
 Lefevere, Ferdinandus; 16 juni 1957 te Ede als Leraar.
 Vinju, Cornelis Johannes; 23 juni 1957 te Den Helder als Priester.
 Bartels, Aalbert; 23 juni 1957 te Den Helder als Priester.

OVERLEDEN:

Siebelhoff, Maria van Thie; augustus 1956 te Amsterdam.
 van der Velde, A. J. B.; 18 januari 1957 te Amsterdam.
 Westerhoff, Johannes H.; 26 mei 1957 te Arnhem.
 Meijer, Adriantje; 28 juni 1957 te Groningen.

OVERGEPLAATST:

Van Gelderen, Ronald E. van Den Haag naar Rotterdam als D.P.
 Schetselaar, Melvin van Amsterdam naar Den Haag als D.P.
 Wolhuis, Robert K., van Vlaardingen te Amsterdam als D.P.
 Van Setten, William van Groningen te Amsterdam als G.P.
 Van Leuven, Cornelius van Arnhem naar Amsterdam.
 Vriens, William van Den Haag naar Haarlem.
 Bradford, Robert G. van Rotterdam naar Haarlem.
 de Waal, Adriaan van Haarlem naar Amsterdam.
 Van Vleet, Harold G. van Zeist naar Den Haag.
 Van Zoeren, Willem O. van Gent, België naar Den Haag.
 Harris, Phillip van Utrecht naar Delft.
 Stam, Tom van Zendings School naar Leiden.
 Hulet, Ella May van Rotterdam naar Amsterdam.
 Jensen, Juanita van Amsterdam naar Rotterdam.
 Goble, Dahl C. van Gouda naar Rotterdam Noord.
 Beyk, Norman J. van Haarlem naar Gouda.
 de Jel, Henry W. van Zendings School naar Utrecht.
 Merritt, Gary C. van Zendings School naar Zeist.
 Brague, Carl L. van Nijmegen naar Arnhem.
 Van der Meyden, Govert van Leiden naar Nijmegen.
 Springer, Donald M. van Delft naar Groningen als D.P.
 Speters, Frans van Den Haag naar Gent, België.
 Capener, Homer D. van Amsterdam naar Vlaardingen als G.P.
 Halliday, Howard D. van Amsterdam naar Den Haag.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

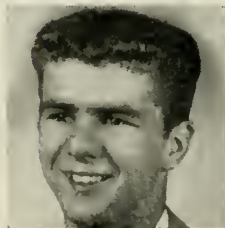
Springer, Raymond G.; van Salt Lake City, Utah naar Zendings School.
 Thomas, Richard C.; van Roy, Utah naar Zendings School.
 De Vries, Leon; van Long Beach, California naar Zendings School.
 Coomans, John Maarten; van Salt Lake City, Utah naar Zendings School.

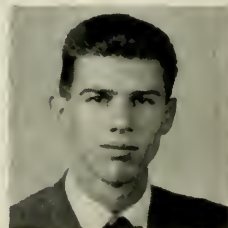
Raymond G. Springer

Richard C. Thomas

Leon De Vries

John Maarten Coomans

VERTROKKEN:

John F. Steenblik: Aangekomen 13 december 1954. Vertrokken 13 juni 1957.
 Werkzaam geweest: Den Haag, Harlingen, als G.P., Zendings Kantoor,
 Amsterdam als D.P., Den Haag als Overziener van de Zondagsschool.

Gary G. Heninger: Aangekomen 13 december 1954. Vertrokken 13 juni 1957.
 Werkzaam geweest: Alkmaar; Rotterdam; Zendings Kantoor; Mechelen,
 België; Antwerpen, België als G.P.; Den Haag als Overziener van de
 Onderlinge Ontwikkelings Vereniging.

Frederick W. Vande Merwe: Aangekomen 16 dec. 1954. Vertrokken 16 juni 1957.
 Werkzaam geweest: Ede, Rotterdam, Utrecht, Hilversum als G.P., Den
 Haag als D.P., Amsterdam als G.P.

John F. Steenblik

Gary G. Heninger

Fred. W. Van de Merwe

Gedachten van Anderen

*Er zijn twee soorten mensen die het nooit ver zullen
 brengen; zij die niet kunnen doen wat hun wordt gezegd
 en zij die niets anders kunnen doen.*

Cyrus H. K. Curtis

*

*Een sterk geheugen is een goed ding, maar het vermogen
 om te vergeten is een waar teken van grootheid.*

Improvement Era juni '57

Heil'ge Tempels sieren Zion

(Holy Temples on Mount Zion)

Heil'ge tempels sieren Zion,
Elk een statig Godsgebouw,
Voorportalen tot verhoging,
Zinnebeelden van Gods trouw.
En hun staatge zalen noden
Tot gepeins en bidden daar
Trouwe kind'ren der belofte,
Voor gewijde diensten klaar.

Liefdevolle Hemelvader,
Help ons, rein voor U te staan:
Zegen de arbeid der verlossing,
In Uw heilig Huis gedaan,
Tot de schaar van dierb're doden
Met ons medeleeft en -streeft,
Dank zij 't werk, verricht in tempels,
En in psalmen eer U geeft.

Zingt en juicht, gij hemelkoren,
Lied'ren van oneind'ge lof.
Eert Immanuel, de Koning,
Met zijn bondsvolk, hier in 't stof.
Dat de bergen vrolijk juichen,
Ieder dal weergalme luid,
En de sterren bijval geven:
De gevang'nen gaan vrij uit!

Frank I. Kooyman

Naar het Engels van
Archibald F. Bennett